

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1470/2024
05.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Миролјуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Гогић Марсела, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Руми ЗК 46/23 од 26.09.2023. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж1-53/24 од 19.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 05.11.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марсела Гогића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Руми ЗК 46/23 од 26.09.2023. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж1-53/24 од 19.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми ЗК.бр. 46/23 од 26.09.2023. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика за које му је изречена новчана казна у износу од 30.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико новчану казну не плати у датом року иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом одлучено је о трошковима кривичног поступка на начин ближе одређен у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж1-53/24 од 19.03.2024. године делимично је уважена жалба браниоца окривљеног и пресуда Основног суда у Руми ЗК 46/23 од 26.09.2023. године је преиначена тако што је Виши суд у Сремској Митровици окривљеног АА огласио кривим да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и осудио га на новчану казну у износу од 30.000,00 динара коју је окривљени дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико новчану казну не плати у остављеном року, иста ће бити замењена казном

затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и пресуда у непреинечаном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Марсел Гогић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног као основан, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе за дело које му је стављено на терет.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу и на седници већа која је одржана у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је правноснажним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП јер изрека правноснажне пресуде не садржи све битне елементе кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика за које је окривљени оглашен кривим. По наводима браниоца у изреци првостепене пресуде није наведено да је окривљени предметне речи изговорио у намери омаловажавања, те стога иста не садржи све битне елементе кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, а осим тога напомиње да је критичном приликом окривљени бранио своје оправдане интересе с обзиром да би као монтер машине запослен у предузећу туженог био одговоран за евентуалну штету у парничном поступку уколико би суд усвојио тужбени захтев приватног тужиоца, на који начин је изговореним речима бранио истинитост свог исказа који је дао као сведок у том поступку, у ком случају се ради о одбрани права и заштити оправданих интереса, те је суд морао да примени одредбу члана 170. став 4. Кривичног законика и окривљеног ослободи од оптужбе.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд је оценио као неосноване.

Изреком побијане пресуде окривљени је оглашен кривим да је увредио приватног тужиоца у време и месту ближе одређеном у изреци пресуде: „способан да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела и хтео његово извршење и свестан збраћености свог дела, са намером увредио сведока овде приватног тужиоца ББ тако што му је приликом њиховог суочења више пута рекао „лажеш као пас“, те потом окривљени је одговорио приватном тужиоцу да се не разуме у машину „сем у превару, јер тврдиш да ниси био у Немачкој“, чиме је окривљени прозвао приватног тужиоца да је и преварант“.

По налажењу Врховног суда, у чињеничном опису радње извршења датом у изреци првостепене пресуде назначене су све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика за које је окривљени оглашен кривим правноснажним пресудама, и то како објективне околности у односу на радњу извршења (изговорених речи приватном тужиоцу које објективно представљају увреду, односно изјаву омаловажавања приватног тужиоца и непоштовање његовог достојанства која су код приватног тужиоца изазвали осећај увређености) тако и субјективне, које се тичу урачунљивости и умишљаја окривљеног управљеног на извршење кривичног дела у питању („способан да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела и хтео његово извршење и свестан забрањености свог дела, са намером увредио сведока овде приватног тужиоца...“), те су супротни наводи браниоца оцењени као неосновани.

Такође, Врховни суд указује, насупрот наводима захтева, да намера омаловажавања није законско обележје кривичног дела увреда, већ је ставом 4. члана 170. КЗ предвиђен основ искључења постојања кривичног дела у ситуацији када је увредљива изјава дата, између осталог, у одбрани неког права или заштити оправданих интереса, под условом да се из начина изражавања или других околности види да то није учињено у намери омаловажавања, што нижестепени судови, у конкретном случају, нису нашли.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић